

*LAMPADARUL
DE AUR*

O inimă pentru Domnul

John Saunders

*Ție, Inimă Mare, ți-e dedicată cartea,
Căci știi că vei rămâne în cursă neclintit.
Și chiar rănit fiind și obosit de moarte,
Nu vei lăsa ca pasu-ți să fie-ncetinit.*

*Puțin mai este numai, prietene al meu,
Nu-ți pierde inima și nu-ți închide ochii.
Privește doar la Isus și fii învingător,
Căci la sfârșitul cursei răsplată vei primi.*

O inimă pentru Domnul

A fost odată un om mare care era foarte bogat. Locuia pe o moșie imensă, dar, în ciuda puterii și a influenței lui, se purta întotdeauna corect și amabil cu oamenii. Aproape toți din cei care îl cunoșteau pe acest om îl vorbeau de bine.

Acest om mare avea un hobby – nu, o pasiune – care îi solicita cea mai mare parte a timpului și a atenției. Era îndrăgostit de cursele de cai. Îi plăcea se le privească. Îl delecta goana cailor – 750 de kilograme de furie dezlănțuită a unei inimi nobile, de cursă, care fusese perfecționată pe parcursul a secole de instinct natural și de îmbunătățire a rasei. A spune că un cal pur sânge este un cal ca oricare altul e ca și cum ai spune că muntele Everest este asemenea oricărei stânci. Un cal obișnuit nu poate să devină un cal de curse. Caii pur sânge sunt așa prin naștere. Tot ceea ce pot face instructorii și jocheii este să îl stimuleze pe calul de curse să-și folosească la maxim potențialul. Chiar dacă însușirile fizice ale unui cal de curse pot fi perfecționate, există un lucru pe care oamenii care lucrează cu caii de curse nu îl pot influența deloc: inima. Iar inima este elementul cel mai important la un cal de curse. Indiferent cât de mult iubesc cursele acești cai (și, le iubesc, într-adevăr) și indiferent cât de pregătiți sunt pentru alergare (și sunt, într-adevăr), există un cuvânt care aduce o gravitate și o seriozitate totală (aproape frică) pe fața oricărui cal de curse experimentat. Acest cuvânt este *sprintul*. Parcurgerea acestei etape depinde în întregime de inimă.

Trebuie să vă spun ceva mai mult în legătură cu partea finală a cursei. La începutul cursei, după ce se deschid porțile, caii țâșnesc înainte cu bucuria și exuberanța date de desfășurarea neîngrădită a puterii. Ei pornesc în cursă alergând împreună într-un mănunchi; în acel moment este imposibil să-i deosebești pe unii de alții în ceea ce privește capacitatea de alergare. Pe măsură ce se apropie de încheierea primului

tur, se dispersează puțin, nu pentru că unii sunt mai iuți, ci pentru că în felul acesta au mai mult spațiu pentru a alerga. Pista dreaptă de la început oferă cea mai minunată experiență din viața unui cal de curse. În acel moment el face exact lucrul pentru care a fost menit. Vântul îi bate în față. Răsufierea îi e ritmică și ușoară. Mușchii lui masivi se întind și se contractă. El aleargă cu ochii larg deschiși, cu o viteză uluitoare, fără nici o îngrădire, parcă ar zbura. Apoi ceva începe să se întâmple pe parcursul ultimului tur. Energia neîngrădită întâmpină nu numai îngrădiri, ci de-a dreptul ziduri. Mușchii par a fi golit tot oxigenul din sânge și plămâni încep să ardă în neputința lor de a oferi elementul de bază în alergare. Și exact când acest fenomen este în plină desfășurare, caii de curse ies din ultimul tur și ajung în fața unei piste de 400 de metri, care precede linia de sosire. Aceasta este *porțiunea sprintului*. Caii intră în partea finală extenuați din punct de vedere fizic, storși de putere. În momentul crucial, când victoria este aproape, ei intră în partea finală total epuizați. În acele clipe numai cea mai mare și mai nobilă inimă îl poate susține pe un cal în cursă – ba chiar îl poate determina să alerge mai repede.

Vedeți, așadar, că, în cursă, inima înseamnă totul. Și ea reprezintă singurul lucru ce nu poate fi învățat. Fiecare cal pur sânge se naște cu o inimă pentru curse. Totuși, se pune întrebarea: este ea o inimă pentru sprint? Și de aceea există aceste curse de cai – ca să iasă în evidență cei care au o astfel de inimă. Toți caii de cursă arată la fel – până la sprint.

Circula zvonul că acel om mare, pe care l-am pomenit deja, avea darul uimitor de a discerne inima unui cal de curse doar privind la acesta câteva minute. Nu pot să spun dacă acest zvon era real sau nu, însă marele om avea un succes uluitor cu caii lui de curse. Se părea că el știa ceva ce alți oameni nu știau.

Mai este un lucru pe care trebuie să îl aflați în legătură cu acel om mare. El avea o dragoste sinceră pentru caii de curse. Pentru toți caii de curse. Și, deși marea lui preocupare era de a descoperi și arăta lumii acea inegalabilă inimă pentru sprint, el nu era niciodată rău sau crud cu caii lui ce aveau o inimă mai mică. Îi iubea pe toți caii lui de curse.

Marele om avea un dușman care îl ura foarte mult. Atât de mare era ura acestui dușman, încât el căuta să nimicească toate eforturile marelui om. Ticăloșia caracterului dușmanului echivala în intensitate cu frumusețea caracterului marelui om. Astfel, nu trebuie să vă surprindă ura deosebit de feroce a dușmanului pentru cursele de cai. De fapt, ură mai mare decât față de cursele de cai nu avea dușmanul decât față de marele om.

S-a întâmplat că, prin amăgire și viclenie, vrăjmașul a dobândit controlul asupra unei moșii care era în vecinătatea moșiei marelui om. Apoi a mers la o licitație de

cai pur sânge și a cumpărat un mânz care era descendentul unui mare campion la curse. A luat o uriașă piatră de moară și a așezat-o în mijlocul unui câmp situat exact vis-a-vis de intrarea pe moșia marelui om. O bârnă masivă din lemn a fost atașată pietrei de moară și mânzul a fost legat de bârnă și făcut să rotească piatra aceea mare din zori până la lăsarea întunericului, și aceasta zi după zi. I se dădea numai atâta mâncare și apă cât să nu moară. Astfel, din câte își putea aduce aminte, mânzul de curse nu a cunoscut alt fel de viață decât corvoada rotirii pietrei de moară. El știa doar că este un simplu animal de povară condamnat la o viață de trudă și de suferință nesfârșită.

Toate aceste lucruri s-au petrecut într-o perioadă când marele om a fost plecat într-o călătorie mai îndelungată. La întoarcerea lui acasă, în timp ce automobilul se apropia de intrarea principală pe pe domeniile lui, i-a cerut dintr-o dată șoferului să tragă mașina pe marginea drumului. Marele om a coborât din mașină, a mers până la gard și s-a uitat la praveleștea jalnică din mijlocul câmpului. Mânzul avea aproape vârsta când ar fi trebuit să fie pe deplin dezvoltat și gata pentru a începe antrenamentele pentru curse. Pielea lui ar fi trebuit să fie netedă și lucioasă, cu mușchii arcuindu-se grațios la fiecare mișcare. În loc de aceasta, marele om avea în fața lui o creatură pipernicită căreia i se vedea fiecare os în timp ce se opintea să învârtă piatra de moară.

În timp ce îl privea, marele om și-a dat repede seama care era situația. Numai dușmanul său putuse să plănuiască o provocare atât de perversă și de detestabilă. Era ca și cum dușmanul lansa o chemare batjocoritoare transmisă pe cea mai ofensatoare și respingătoare cale posibilă. Cu siguranță că această provocare nu putea fi ignorată. Ochiul străpungători ai marelui om continuau să privească la mânzul care nu era conștient că el era punctul central al unei furtuni ce se apropia. Numai acei ochi pătrunzători puteau discerne moștenirea ce se afla ascunsă sub exteriorul dezgustător, plin de bube al animalului legat de piatra de moară. Dușmanul scontase pe acest discernământ. Ce a putut vedea marele om în mânzul pe jumătate mort? A clătinat încet din cap, apoi s-a întors la mașină și a poruncit șoferului să pornească.

A doua zi marele om a trimis pe unul dintre slujitorii lui la ferma dușmanului. Slujitorul s-a dat drept un morar care dorea să cumpere piatra de moară. După o scurtă așteptare, slujitorul a fost condus înaintea dușmanului.

„Ce doriți?” l-a întrebat dușmanul cu foarte multă bunăvoință.

„Eu sunt reprezentantul unei mori de grâne din alt district.” (Una dintre proprietățile marelui om era o moară de grâne. Slujitorul spunea adevărul). „În timp ce treceam prin apropiere, nu am putut să nu remarc moara de stil vechi pe care o aveți pe un câmp de lângă drum. Compania mea caută mereu acest gen de anticități. Știți, avem un muzeu de industrie casnică. Sunt sigur că v-am putea oferi un preț destul de bun pentru vechea piatră de moară și pentru bătrânul animal

care o învârte. Oricum, mai mult decât valorează.“ Slujitorul și-a rostit textul într-un mod ireproșabil, accentuând dorința după piatra de moară și pomenindu-l pe mânz parcă din întâmplare.

„Cât ați da pentru piatră?“ a întrebat dușmanul.

„Cele mai multe anticități de acel gen ar valora cam 5 000 de dolari. Dar acea piatră anume este o varietate destul de rară. Sunt gata să ofer 25 000. Desigur, vrem și mârtoaga. S-ar putea să o folosim drept exponat în lucru.“

Dușmanul a zâmbit abia perceptibil și a răspuns: „De fapt, pentru mine valorează mai mult decât atât. Nu mă gândesc să o vând. La revedere.“

Cu aceasta, dușmanul i-a întors spatele slujitorului și a plecat brusc din cameră. Slujitorul nu a avut altceva de făcut decât să raporteze stăpânului său tot ceea ce se întâmplase. În timp ce slujitorul se îndepărta, dușmanul îl urmărea de la o fereastră. Și-a mângâiat încet barba și a șoptit în sine: „Mi-a reușit planul!“

După ce slujitorul s-a întors și a raportat stăpânului său, marele om a început să se gândească la un alt plan. S-a interesat de valoarea proprietății dușmanului (care era foarte mică în comparație cu vasta proprietate a marelui om). Apoi a scos de la bancă bani de trei ori cât valoarea proprietății dușmanului, i-a pus într-o pungă și i-a încredințat unui alt slujitor, împreună cu instrucțiuni precise. L-a trimis și pe acel slujitor la moșia dușmanului său.

Probabil ar trebui să mă folosesc acum de prilej pentru a vă explica cum de a ajuns dușmanul să-l urască atât de mult pe marele om, căci nu întotdeauna așa au stat lucrurile. Cu mulți ani înainte dușmanul fusese în slujba marelui om. De fapt, el era supraveghetorul întregii proprietăți – al doilea după marele om. Invidia a dat naștere la o lăcomie ce s-a transformat în patimă, orbindu-l față de orice altceva. Nu mai putea să vadă tot ce i se dăduse, ci numai acel singur lucru pe care nu îl avea și nu-l putea avea niciodată: înțâietatea. Întrucât stăpânul arătase față de el numai bunătate, patima lui deformată a luat bunătatea drept slăbiciune și inima lui stricată l-a mânat să încerce să uzurpe locul stăpânului său. În timp ce stăpânul său era plecat într-o călătorie, supraveghetorul s-a mutat din casa lui confortabilă la conac. A început să poarte hainele stăpânului său, să mănânce la masa stăpânului, să doarmă în patul stăpânului și să pretindă tuturor slujitorilor și angajaților să îi spună „stăpâne“. Dușmanul a reușit să înșele o parte din slujitori cu nebunia lui. Când marele om s-a întors, cu toții au aflat ceva nou despre el. El nu era numai bun, ci și puternic și autoritar. Dușmanul și complicii lui au fost efectiv târâți până la poarta de la intrarea pe moșie și de acolo azvârliți afară. Ei au fugit în împrejurimi blestemând, ocărând și jurând răzbunare. Astfel a ajuns dușmanul să fie dușman.

Al doilea slujitor a sosit la moșia dușmanului într-un automobil condus de un șofer. Era îmbrăcat elegant și purta cu el un sac plin cu bani. Înainte de a ajunge la

ușa principală, dușmanul a ieșit să-l salute pe acest vizitator ce arăta a fi un personaj așa de important.

Slujitorul a vorbit primul. „Bună ziua, domnule. Dumneavoastră sunteți stăpânul acestei moșii?”

„Da, eu sunt“, a răspuns dușmanul cu politețe. „Cu ce vă pot fi de folos?”

„Am umblat prin aceste locuri căutând o moșie la țară care să fie potrivită pentru scopurile mele. Aproape că renunșasem când, ieri, am trecut pe lângă acest loc și am văzut că este exact ceea ce căutam. Știu că oferta mea este ieșită din comun, dar sunt pregătit să vă plătesc mult mai mult decât valorează moșia, dacă o vindeți exact așa cum este. Cu toate clădirile, mobilierul din casă, slujitorii, depozitele și toate animalele.“ Când a pomenit de plată, slujitorul a ținut în sus un sac pe care îl purta, sperând să mărească interesul dușmanului.

„Este o ofertă interesantă“, a spus dușmanul cu voioșie. „Dar acest loc are o valoare intangibilă pentru mine, mai mare decât orice preț mi-ați putea oferi“.

În timp ce automobilul se îndepărta în viteză, dușmanul îl privea spunându-și în sine: „Mi-a reușit planul! Mi-a reușit planul!“

Poate vă întrebați de ce marele om era dispus să facă atât de multe pentru a scăpa un cal de suferință. Nu e greu să îți imaginezi că un om bogat ar plăti 25 000 de dolari pentru ceva de o valoare așa de mică. La urma urmei, bogații îți pot permite să arunce câțiva bani. Dar, pentru cei mai mulți oameni, este de neimaginat ca cineva să fie gata să cumpere o întreagă moșie, plătind de trei ori valoarea ei, numai de dragul unui animal chinuit, care e ca și mort.

Pentru a vă ușura înțelegerea, trebuie să fac două observații în legătură cu marele om. Prima observație este aceea că el iubea *foarte mult* caii de curse. Și, de fiecare dată când pleca de la moșia lui, el vedea agonia mînzului și inima i se umplea cu un amestec de milă și mânie. A devenit din ce în ce mai obsedat s-o elibereze pe sărmana creatură. Aceasta este prima observație; probabil însă că doar acest lucru nu ar fi fost suficient ca să-l determine pe marele om să întreprindă acțiunea supremă.

A doua observație în legătură cu marele om este următoarea: în timp ce îl privea pe mînz, a sesizat în acesta o inimă mare și nobilă – o inimă pentru sprint. Prin urmare, natura marelui om și sesizarea de către el a inimii mînzului de curse au contribuit împreună la săvârșirea unuia dintre cele mai iraționale și incredibile acte săvârșite vreodată.

Iată care a fost actul suprem al marelui om: s-a dus la bancă și a luat un împrumut echivalent cu valoarea întregii lui averi – a tot ceea ce posedă – și a pornit el însuși spre moșia vrăjmașului său ca să cumpere mînzul. Marele om încercase mai întâi să obțină mînzul cumpărând piatra de moară; apoi, cumpărând moșia dușmanului.

Acum se ducea la dușmanul său cu tot ceea ce avea, ca să se târguiască direct pentru mânz. Planul dușmanului era ca lucrurile să se desfășoare în felul acesta – și acest plan funcționa.

Pe când mașina marelui om se îndrepta spre moșia dușmanului, dușmanul însuși stătea în fața casei dând instrucțiuni unui grup de lucrători. Când mașina s-a apropiat, dușmanul i-a trimis de acolo pe lucrători și s-a întors să îl salute pe vizitator.

„Bine ai venit, vecine!“ a spus dușmanul.

Marele om a ieșit din mașină. S-a uitat în jurul lui o clipă, apoi ochii i s-au oprit asupra fostului său supraveghetor. „Am venit pentru mânz“ a anunțat el.

„Ce mânz?“ a întreat dușmanul prefăcându-se surprins. „Eu nu țin cai“.

„Mânzul care învârte piatra de moară“, a spus marele om, ignorând tăgăduirea dușmanului.

„Mânzul? O, te referi la animalul meu favorit! Îmi pare rău, dar dintre toate animalele din acest loc ai ales pe cel care îmi este cel mai drag și de care nu aș putea să mă despart. Într-adevăr, mi-e foarte drag.“ Dușmanul a zâmbit plăcut cu gura, dar ochii lui priveau cu răceală și sfidare.

„Spune prețul“, a cerut marele om.

„Foarte bine“, a spus dușmanul renunțând la orice prefăcătorie, „dacă vrei mânzul, te costă echivalentul tuturor posesiunilor tale. Dacă ești dispus să plătești această sumă, poți să iei mânzul.“

„Cu două condiții“, a spus marele om. „Prima este să incluzi și câmpul pe care se află mânzul. O cerere mică pentru un preț atât de mare.“

„Și a doua condiție?“, a întreat dușmanul.

„A doua este să consimți ca niciodată să nu mai supui un cal de curse la o asemenea cruzime“.

„Nu va mai fi nevoie să o fac“, a spus dușmanul pe un ton scăzut. Apoi, cu glas tare și triumfător, a întreat: „Sunt de acord cu condițiile tale. Unde sunt banii?“

„Voi redacta un contract care va avea nevoie de semnătura ta. Mâine vei avea banii.“ Spunând acestea, marele om s-a întors, s-a urcat în mașină și a pornit în viteză pe drumul spre poarta de la intrarea pe moșia dușmanului. În timp ce trecea pe lângă câmpul unde mânzul întorcea încet uriașa piatră de moară, marele om a rostit cu blândețe: „Întoarce piatra pentru ultima dată, Inimă Mare. Mâine vei fi liber.“

Ei bine, iubite cititor, probabil ai ghicit că atât marele om, cât și dușmanul aveau o strategie.

Strategia dușmanului era simplă: să-l chinuiască atât pe mânz, cât și pe marele

om până când acesta din urmă era dispus să ofere o sumă egală cu toate posesiunile lui pentru a-l salva pe mânz. Când marele om nu va putea să restituie împrumutul (căci cum *ar putea* să-l restituie), banca îi va lua toată averea ca plată a datoriilor. Marele om va fi ruinat, iar dușmanul va cumpăra de la bancă moșia acestuia.

Strategia marelui om era puțin mai complicată. Va împrumuta suma necesară cumpărării mînzului lăsând ca garanție întreaga lui avere. Apoi va lansa o chemare tuturor iubitorilor de curse de cai ca să-și aducă caii pentru a concura în ceea ce urma să fie cel mai mare concurs hipic din toate timpurile. Pentru fiecare cal de curse înscris urma să se plătească o uriașă taxă de înscriere. Calul care va câștiga cursa va primi ca premiu valoarea tuturor taxelor de înscriere și va fi proclamat campionul campionilor.

Iar marele om îl va înscrie pe mânz.

Aceasta era strategia marelui om – o strategie născută din credința lui în marea inimă de curse pe care era convins că o sesizase în străfundurile animalului batjocorit la piatra de moară. Marele om avea aproape un an de pregătire, căci cursa urma să aibă loc în ziua în care banii trebuiau returnați la bancă.

În cazul în care vă întrebați de ce a cerut marele om ca și câmpul să fie inclus în afacerea cu mînzul, vă voi spune de ce. Marele om a hotărât să îl antreneze pe mânz exact pe acel câmp. Exact înaintea ochilor dușmanului. Exact acolo, pe moșia dușmanului – deși câmpul nu era *parte* a moșiei dușmanului (îi aparținea marelui om). Zi după zi dușmanul urma să-l vadă pe mânz devenind tot mai puternic și adevărata lui inimă și natură devenind tot mai vizibile. Dușmanul urma să vadă zilnic înțelepciunea marelui om și, în același timp, dezvoltarea propriului sfârșit cu ajutorul a însuși planului și strategiei prin care căutase să-l ruineze pe marele om.

A doua zi marele om a trimis pe unul din slujitorii lui la moșia dușmanului, cu următoarele instrucțiuni: „Ai grijă ca dușmanul să semneze contractul. După aceea dă-i banii. Apoi du-te pe câmp și dezleagă-l pe mânz de la piatra de moară. În timp ce îi desfăci lanțurile, pune-i în jurul botului un sac plin cu ovăz. Va fi prima mâncare de acest fel pe care a gustat-o vreodată. Apoi stai deoparte. Din câte am sesizat eu despre inima mînzului, prima lui încercare va fi de a alerga. Se poate că a fost sclav toată viața, dar are o inimă mare de curse. Eu voi veni mai târziu cu instrucțiuni suplimentare.“

Slujitorul a făcut întocmai cum i s-a spus, până în punctul când a dat dușmanului prețul răscumpărării. Pe când se întorcea să plece, dușmanul l-a întrebat: „Ce ai de gând să faci acum?“

„Voi dezlega mînzul“, a răspuns slujitorul pe un ton hotărât.

„Vai, dar te vei face de râs!“ a spus dușmanul chicotind. „Și aș fi crezut că ții mai mult la stăpânul tău.“

„Ce vrei să spui?“ l-a întrebat curios slujitorul.

„Ei bine, deja toată lumea de aici a auzit că stăpânul tău a cumpărat, ăă, mînzul de curse“ a răspuns dușmanul continuând să chicotească. „Dacă îl dezlegi pur și simplu, poți să-ți spun de pe acum ce va face. Fie se va îndrepta direct spre cel mai dens strat de trifoi și se va întinde acolo (știi că nu a stat întins niciodată până acum) și va continua să stea acolo într-o trîndăvie totală; fie se va întoarce la piatra de moară și va sta înaintea ei (căci niciodată nu a cunoscut altceva). Pot să te asigur de asta. Animalul ăla n-o să alerge niciodată. N-a alergat niciodată înainte. Nici măcar un singur pas. Nici nu știe ce înseamnă alergarea. Și stăpânul tău va deveni obiectul batjocurii. Iar tu, de asemenea, vei deveni obiectul batjocurii. Hm, fiecare ce merită!“

Slujitorul a cugetat la cuvintele dușmanului pe tot drumul până la câmp. Când a ajuns la mînz, tot ce a văzut a fost un animal nenorocit care în mod sigur se va întoarce la sclavia pietrei de moară sau la culcușul de trîndăvie. Mîntea slujitorului a început să alerge încoace și încolo, căutînd soluții care să prevină această aproape sigură absurditate. Obiect al batjocurii, într-adevăr! El era un slujitor al cărui respect față de sine nu era negliabil.

În cele din urmă slujitorului i-au venit două idei ca să salveze atît reputația stăpînului său, cît și pe a lui proprie. În jurul gâtului mînzului se afla un mecanism asemănător unei strămurări pentru vite. Dușmanul îl pusese acolo împreună cu un dispozitiv de comandă asupra roții. Ori de câte ori roata înceta să se mai învîrtă, dispozitivul de comandă trimitea în mod automat un semnal spre mecanismul din jurul gâtului și un șoc electric puternic îl fulgera pe mînz asemenea unei cravașe, determinându-l să reînceapă învîrtirea roții. Cu ajutorul unor piese suplimentare și cu puțină ingeniozitate, slujitorul a aranjat ca mecanismul să îl împungă pe mînz cînd acesta se va apropia la o distanță de trei metri de piatra de moară. Piese suplimentare făceau ca greutatea mecanismului să ajungă la aproximativ douăzeci și cinci de kilograme, dar în felul acesta se rezolva în mod sigur problema revenirii mînzului în robia pietrei de moară.

Cea de-a doua idee a slujitorului era legată de problema posibilei trîndăvii. Slujitorul s-a dus la atelierul de lăcătușerie de pe domeniul marelui om și, din tuburi de oțel, a făcut un dispozitiv ce putea fi agățat de mînz pentru a-l împiedica să se așeze. Dispozitivul de metal cîntărea în jur de 125 de kilograme, dar cel puțin mînzul nu urma să-și petreacă tot timpul întins pe pămînt.

La urmă, după ce slujitorul a atașat aceste mecanisme, l-a dezlegat pe mînz de bârna cea mare, l-a dus până în mijlocul câmpului și a început să strige la el și să-l îndemne zicînd: „Aleargă! Aleargă! Poți s-o faci! Ești un cal de curse! În numele stăpînului meu, aleargă!“

Mânzul a început să meargă puțin clătinându-se, dar, în starea lui slăbită și sub greutatea acelor dispozitive, tot ce a putut face a fost să stea în picioare acolo, în mijlocul câmpului, privind derutat. Dar nu s-a așezat jos, nici nu s-a întors la piatra de moară. Îmbărbătat de aceasta, slujitorul a strigat și mai tare: „Aleargă! Aleargă!“

Dintr-o dată, din spatele lui slujitorul a auzit o voce ca un tunet: „Ce se întâmplă aici?“

Slujitorul s-a întors și l-a văzut pe stăpânul lui venind cu pași mari peste câmp, având o privire feroasă.

„Păi, încerc să-o fac pe vita asta să alerge“, a răspuns slujitorul cu exasperare.

„Vita?“ a urlat marele om. „Și ce sunt astea?“ a întrebat el, arătând spre dispozitivele slujitorului.

„O, alea“, a spus slujitorul înghițind greu și dorind să se afle în altă parte. „Păi, m-am temut că mânzul se va întoarce la piatra de moară sau va vrea să-și petreacă timpul trândăvind la pământ. Știam că nu v-ar plăcea dacă ar face oricare dintre aceste lucruri.“

„De unde ai căpătat *frica* asta? Eu nu ți-am spus nimic de așa ceva.“ Acum marele om era față în față cu slujitorul.

„Ăă, păi, dușmanul mi-a spus că...“

„Dușmanul?“ l-a întrerupt marele om. „Ce loc are dușmanul în lucrarea mea? Eu ți-am dat instrucțiuni clare și tu ai adăugat cuvintele dușmanului la instrucțiunile mele. Ți-am spus să îl eliberezi pe mânz ca să poată fi ceea ce este în realitate – un cal de curse. Pentru libertate a fost el eliberat. Nu ca să fie împovărat cu dispozitivele *tale*. Ai făcut ca aceeași putere care îl determina să învârtă mereu piatra să îl determine acum să stea departe de piatră. Acest mânz are o inimă de alergător. Ea este *singura* putere de care are nevoie pentru a trăi.“

„Dar ce se întâmplă dacă se întoarce la piatră în virtutea obișnuinței sau dacă se folosește de libertate pentru a trândăvi?“ a întrebat slujitorul care acum tremura.

„Dacă se va întâmpla așa ceva, mă voi ocupa eu de asta. Dar nu de aici începem“, a spus marele om, dându-l pe slujitor la o parte și îndreptându-se spre mânz. „Începem cu libertatea.“

Apoi marele om a ridicat greutatea din jurul gâtului mânzului și a aruncat-o spre piatra de moară. Dispozitivul de comandă a activat mecanismul de lovire și au început să iasă scânteii și fum, până când toată mașinăria a fost scurtcircuitată. Atunci marele om a tăiat legăturile care țineau dispozitivul din tuburi de oțel și l-a aruncat, de asemenea, înspre piatra de moară.

După aceea a mângâiat gâtul animalului și a șoptit: „Acum, Inimă Mare, ești cu adevărat liber“.

Urechile mânzului s-au ascuțit. Și-a ridicat nasul o clipă și a adulmecat aerul. Apoi, simțind o firavă putere căpătată de la ovăz, mânzul a țâșnit în ceea ce părea

a fi cea mai slabă imitație a unei alergări. Marele om însă nu a văzut decât un cal de curse campion terminând ultimul tur și aruncându-se înspre partea finală a cursei.

Pe parcursul lunilor ce au urmat, marele om și Inimă Mare (căci acela era numele mânzului) au fost aproape nedespărțiți. Sub ochii veghetori ai marelui om, fiecare detaliu a fost urmărit cu grijă pentru ca mânzul să ajungă, dintr-o stare vecină cu moartea, la o condiție fizică pe deplin corespunzătoare unei curse. De la început se vedea că organismul mânzului răspundea la alimentația foarte nutritivă. Picioarele i s-au întărit. Oasele nu i se mai vedeau. Iar creșterea lui, mult întârziată, a făcut progrese rapide. Pe de altă parte, mânzul nu a atins niciodată dimensiunile pe care le-ar fi avut dacă nu ar fi fost în sclavie. Deși pasul lui a devenit mai viguros și ținuta lui, mai suplă, totuși, după un antrenament obositor se observa o șchiopătare ce trăda existența unor reminiscențe din trecutul lui chinuit, reminiscențe care s-ar putea să nu fie niciodată total îndepărtate. Mânzul a învățat, de asemenea, disciplina și ascultarea de stăpânul lui. Acestea fac parte din însăși natura calului de curse și, întrucât mânzul a fost eliberat pentru a fi ceea ce era, el a fost eliberat și ca să învețe ascultarea și disciplina.

Când dușmanul și-a dat seama de strategia marelui om, și-a bătut joc de el. Apoi, văzând cum se producea transformarea mânzului, a început să uneltească tot felul de planuri. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să încerce să împiedice susținerea mării curse de cai. A trimis mesageri mincinoși la toți proprietarii de cai de curse pentru a-i descuraja și a-i determina să nu dea curs chemării marelui om. Un timp se părea că această tactică a dat rezultate, dar mai târziu s-a dovedit că, în realitate, ea a trezit interesul față de marea întrecere. Atunci dușmanul și-a schimbat tactica. A cumpărat trei cai de curse renumiți și i-a înscris la marea întrecere. Menirea lor nu era în primul rând să câștige, cât mai ales să îl împiedice pe mânz de a câștiga. Dușmanul a angajat și jochei cu care s-a înțeles să apeleze la trucuri murdare împotriva mânzului în timpul întrecerii. El era convins că mânzul nu va putea câștiga – dar voia să-și ia măsuri de siguranță.

În ziua întrecerii, Inimă Mare era agitat. Zeci de mii de oameni se adunaseră în tribune. Au fost înscrși pentru concurs cai de curse din întreaga lume. Stăpânii lor erau regi și sultani, proprietari de nave marine și personalități de prim rang ale industriei. Cu siguranță aceasta era cea mai mare întrecere a tuturor timpurilor. Treizeci de cai au fost înscrși pentru a alerga în cursa de doi kilometri și jumătate, dar numai unul urma să câștige premiul. Era o întrecere în care „câștigătorul ia totul“.

Inimă Mare și-a petrecut ultimele clipe de dinaintea întrecerii singur cu stăpânul lui. Marele om a mângâiat gâtul suplu al mânzului adresându-i cuvinte calme,

liniștitoare. Credința și încrederea lui în Inimă Mare erau atât de mari, încât păreau a intra în însăși ființa calului, alungând de acolo orice îndoială și frică. Astfel, Inimă Mare s-a umplut cu credință și încredere, dar sursa acestora era în stăpânul lui.

Caii au defilat prin fața spectatorilor în timp ce erau conduși spre poarta de pornire. Dacă întrecerea ar fi fost să fie câștigată după înfățișarea exterioară, Inimă Mare ar fi pierdut cu siguranță. Era unul dintre cei mai scunzi cai de la întrecere și nu învățase niciodată să pășească semeț sau să-și țină capul sus și să forăie cu aroganță. Nici marele om, nici piatra de moară nu l-au învățat așa ceva.

Inimă Mare a fost așezat pe culoarul numărul doisprezece și i s-a părut o veșnicie până când toți caii au ajuns la locurile lor. În cele din urmă s-a dat semnalul, porțile s-au deschis și treizeci de fulgere au țâșnit pe pistă, în timp ce urletul asurzitor al mulțimii a devenit un zid de vuiete.

Pășind în primul tur, caii au început să se resfire puțin. Inimă Mare a început să-și croiască drum prin grămadă, până când a ajuns aproape de calul din frunte. S-a împins pe alături și apoi a ajuns în față. Tocmai pe când Inimă Mare începea să trăiască sentimentul plăcut de a fi în frunte, s-a întâmplat un lucru pentru care nu fusese pregătit. Jocheiul de pe calul de lângă el și-a ridicat cravașa și l-a lovit pe Inimă Mare peste față, astfel încât vârful cravașei a atins cu toată forța lui usturătoare ochiul stâng, deschis și neprotejat, al mînzului. Timp de o secundă, durerea nemaipomenită l-a făcut pe Inimă Mare să uite unde se află și, cum el a slăbit pasul, toți cei douăzeci și nouă de cai au trecut ca fulgerul pe lângă el. Și-a revenit; și-a înfipt potcoavele în gazon și a atacat din nou. Mînzul a ieșit din primul tur cu vederea încețoșată, cu ochiul plin de sânge și alergând cu disperare – dar câștigând teren. După ce a parcurs o treime din pistă, Inimă Mare i-a ajuns din urmă pe ceilalți cai. După încă o sută optzeci de metri el își croia drum înspre mijlocul grămezii, dar nu a mai putut înainta, din cauza unei îngrămădiri a cailor care aproape se atingeau unii pe alții în timp ce alergau. Brusc s-a ivit un loc liber între doi cai și Inimă Mare a galopat ca să se strecoare printre ei. Atunci, ca la un semnal, cei doi cai și-au izbit corpurile unul de altul, lovindu-l simultan pe Inimă Mare în timp ce acesta era înghesuit între ei. Această tactică a avut ca efect tăierea respirației mînzului; el a pierdut din nou teren. Lucrul acesta nu putea să se întâmple într-un moment mai rău, căci Inimă Mare a intrat în ultimul tur abia răsufând și cu douăzeci și cinci de cai înaintea lui. Avea dureri. Și, mai rău, era descurajat. Vedea că e *îndepărtat* din cursă. S-a gândit la stăpânul lui. Mînzul știa că marele om îl privea. S-a agățat de îmbărbătarea dată de prezența stăpânului său și a început să-și imagineze că aude vocea marelui om peste urletul mulțimii. Nădejdea a pășit din nou în față de undeva din umbră. Mai exista o șansă. Plămâni îi ardeau, fața îi era plină de sânge, picioarele îl dureau – dar Inimă Mare a decis că nu va încetini

galopul. Chiar dacă va muri, măcar va muri pe pistă, în cursă, luptând pentru premiu.

În timp ce calul se apropia de încheierea ultimului tur, începea să fie evident că nu toți caii participanți la întrecere luaseră aceeași hotărâre ca și el. A început să îi depășească pe caii care, cu ochii ieșiți din orbite, sufocându-se din lipsă de aer, erau înfrânți de teama a ceea ce stătea înaintea lor: sprintul.

Cei doi cai care îl striviseră mai înainte nu mai aveau suficientă putere pentru a răspunde la comenzile jocheilor lor a doua oară. De data aceasta, înainte ca trupurile lor să se ciocnească, Inimă Mare s-a strecurat deja ca o dâră printre ei. Mânzul a auzit în spatele lui gemetele cailor și înjurăturile călăreților lor, în timp ce el încheia ultimul tur și intra în partea finală a cursei.

Acum nu mai era în fața lui decât un singur cal. La optsprezece metri înaintea lui alerga calul dușmanului, călărit de jocheiul care îl lovise peste față cu cravașa. Pe măsură ce se avânta spre partea finală a cursei, Inimă Mare a sesizat o amortiție a simțurilor. Nu mai auzea explozia de strigăte venind dinspre tribune. Ochiul drept părea a-i fi ieșit din orbită, iar cu stângul nu vedea deloc. Nu-și simțea picioarele lovind pământul. În acele clipe, Inimă Mare nu simțea decât alergarea și durerea; durerea și alergarea.

Când mânzul a ajuns în dreptul calului dușmanului, brutalul jochei a izbit din nou cu cravașa. De data aceasta însă, Inimă Mare era mult mai departe și a fost nevoie ca jocheiul să-și întindă mai mult brațul, împreună cu tot trupul. Vârful cravașei a căzut pe gâtul mânzului și i-a sfâșiat pielea. Aceasta nu l-a încetinit deloc pe Inimă Mare, deoarece, în durerile ultimei părți a cursei, cravașa nu mai putea fi simțită. Dar întinderea trupului și intensitatea avântului luat l-au făcut pe jochei să se prăbușească peste umărul stâng al calului său, căzând sub copitele acestuia. Nici calul, nici jocheiul nu au supraviețuit.

Inimă Mare a trecut linia de sosire depășindu-l cu șapte lungimi pe cel mai apropiat cal. Tribunele erau în delir; toți spectatorii s-au îngrămădit în cercul învingătorului, unde Inimă Mare și stăpânul lui erau din nou împreună. Marele om și-a aruncat brațele în jurul gâtului calului și și-a îngropat fața în coama acestuia. Mulțimea vorbea cu aprindere despre viteza fără egal și despre marea iscusință în alergat a calului, dar marele om nu putea decât să șoptească la nesfârșit: „*Inima! Inima!*“